

Arrest

nr. 289 170 van 23 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 5 juni 2019 als begeleide minderjarige vreemdeling samen met zijn ouders en oudere broer.

Het verzoek om internationale bescherming dat zijn moeder indiende op 14 juni 2019 werd op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige ten aanzien van zijn moeder behandeld. Voor dit verzoek nam de commissaris-generaal op 2 juni 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 4 maart 2021 besloot de Raad in zijn arrest nr. 250 392 tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder.

1.2. Op 12 maart 2021 dienden verzoekers ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 5 juli 2021 werden deze tweede verzoeken door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 20 april 2021 diende verzoeker, toen nog minderjarig, een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

1.4. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 juni 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 23 december 2021. Op 20 april 2022 werd verzoeker meerderjarig. Vervolgens werd verzoeker een tweede maal gehoord op 28 juni 2022.

1.5. Op 20 december 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op (...) -2004 in San Salvador. U woonde steeds in Jardines del Volcan, Santa Tecla samen met uw moeder en broer J.(...) C.(...). De bende MS was aanwezig in uw wijk en bendeleden stonden op de hoeken van de steegjes. U ging net als uw broer naar de privéschool J.(...) I.(...), gelegen in Merliot op zo'n 5 minuten wandelafstand van uw huis. In de buurt van de school hingen bendeleden rond. U reisde op 4 juni 2019 samen met uw vader J.(...) C.(...) G.(...) A.(...) (CGVS xxx; DVZ xxx), uw moeder Gl.(...) Y.(...) R.(...) G.(...) (CGVS xxx; DVZ xxx) en uw broer J.(...) C.(...) G.(...) R.(...) (CGVS xxx; DVZ xxx) naar België. Uw ouders zijn intussen niet meer bij elkaar.

Op 14 juni 2019 dienden uw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Uw ouders haalden volgende zaken aan: dat u een keer met vrienden werd aangesproken door de MS met de vraag om voor hen post te vatten terwijl jullie werden gecontroleerd op banden met de bende 18; dat u een week later opnieuw werd benaderd met de vraag om post te vatten of dat u anders niet meer op die plek mocht komen; dat uw studiegenoot en enkele buurtgenoten verdwenen; dat uw broer J.(...) C.(...) eens beroofd werd van zijn gsm en dat hij onder stress lijdt; dat uw vader renta moest betalen aan beide bendes en problemen had met zijn zakenpartner; en tenslotte dat ze vreesden dat jullie ingelijfd zouden worden of dat ze jullie zouden bedreigen omdat jullie als welgesteld beschouwd zullen worden door jullie verblijf in Europa.

Op 2 juni 2020 weigerde het CGVS uw ouders zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan hun verklaringen omtrent de pogingen van de MS om u te rekruteren; dat er incoherenties waren in hun verklaringen omtrent de stress waaraan uw broer J.(...) C.(...) lijdt en dat hierover geen medische bewijzen werden voorgelegd alsook dat medische problemen geen verband houden met de criteria van de vluchtelingenconventie; dat jullie laattijdig vertrek uit El Salvador niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade; dat uw moeder geen persoonlijke vrees heeft in geval van terugkeer; dat het feit dat uw broer J.(...) C.(...) werd beroofd van zijn gsm een eenmalige gebeurtenis betrof die onvoldoende zwaarwichtig is; dat uw vaders afpersingsproblemen en de bedreigingen naar aanleiding van een rechtszaak voor zijn gestolen gsm onvoldoende zwaarwichtig zijn. Verder maakten zij niet aannemelijk dat jullie louter omwille van jullie verblijf in het buitenland geviséerd zouden worden. Bovendien noopte de veiligheidssituatie in jouw land van herkomst niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uw ouders dienden een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en op 4 maart 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 12 maart 2021 dienden uw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw vader baseerde zich op de elementen uit zijn eerste verzoek en stelde te vrezen dat zijn zonen gerekruteerd en

vermoord zouden worden in geval van terugkeer. Op 5 juli 2021 werd dit tweede verzoek echter niet-ontvankelijk verklaard, bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans op het toekennen van internationale bescherming aanzienlijk vergrootten. Uw moeder deed op 15 april 2021 afstand van haar verzoek om internationale bescherming. Derhalve werd haar tweede verzoek eveneens niet-ontvankelijk verklaard. Op 20 april 2021 diende u, toen nog als begeleide minderjarige, een eigen verzoek om internationale bescherming in. U haalt aan dat u in april 2019 tweemaal werd aangesproken door bendeleden van de MS met de vraag om voor hen te werken. U vreest door bendeleden ingelijfd te worden en wijst op de huidige staat van beleg, waardoor bendeleden jongeren rekruteren om tegen de politie te strijden. U vreest tevens dat bendeleden jullie zullen afpersen omdat ze zullen denken dat jullie veel geld hebben omwille van jullie verblijf in het buitenland. U stelt ook sinds begin 2019 drugs gebruikt te hebben bij het skatepark. In maart en april 2019 verkocht u om de 2-3 dagen marihuana aan klasgenoten op het einde van de les. U kocht de drugs van dealers die u leerde kennen in het huis van uw vriend A.(...), die woonde in een kolonie onder de controle van de bende 18. U vreest dat de bende MS erachter zal komen dat u drugs kocht in 18-gebied en deze verkocht op uw school in MS-gebied. U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Ten tijde van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 23/12/2021 was u immers nog minderjarig. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U haalt aan dat u eenmaal alleen werd tegengehouden en gecontroleerd en in april 2019 een half uur werd vastgehouden door MS-bendeleden samen met vrienden toen u van school terugkeerde, waarbij ze u vroegen om bij de bende toe te treden (CGVS xxx dd. 28/06/2022 (hierna: CGVS 2), p. 5-6). Deze problemen werden echter reeds aangehaald door uw moeder in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en werden eerder door het CGVS ongeloofwaardig bevonden. De RvV bevestigde deze beslissing en de beoordeling staat bijgevolg vast. Daarnaast stelt u dat u in maart en april 2019 drugs, die u aankocht in de door de 18 gedomineerde wijk van uw vriend A.(...), verkocht aan vrienden op school (CGVS). Verschillende elementen halen echter de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband onderuit. Dat u gerekruteerd zou worden omdat u jong bent en omdat de politie nu veel bendeleden arresteert n.a.v. de noodtoestand, alsook dat de bendeleden jullie zouden afpersen bij terugkeer omdat ze denken dat jullie geld hebben (CGVS xxx dd. 23/12/2021 (hierna: CGVS 1), p.5-7 en CGVS 2, p. 16-17) maakt u bovendien niet concreet.

U verklaart dat u begin 2019 startte met het gebruiken van alcohol en drugs bij het park waar u met vrienden skatete. In maart en april verkocht u marihuana aan klasgenoten. Deze drugs haalde u bij een dealer, een kennis van uw vriend A.(...), in een gebied onder controle van de bende 18. U begon ermee op eigen initiatief omdat u het zag als een gemakkelijke manier om geld te verdienen. Nu vreest u dat de bende MS er bij uw terugkeer zou achter komen dat u drugs kocht en verkocht in tegenstrijdige gebieden (CGVS 1, p. 8 en CGVS 2, p. 8-10). Dat u gewoon drugs kocht bij dealer El Fresa, een bendelid van de 18, in een gebied onder de controle van de 18 en deze drugs probleemloos smokkelde naar en verkocht in een gebied onder MS-controle (CGVS 1, p. 8 en CGVS 2, p. 13) is echter niet aannemelijk.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw bezoeken aan A.(...)'s wijk in 18-gebied niet overtuigen. Hoewel u regelmatig al skatend naar A.(...)'s wijk ging en er uiteindelijk zelfs wekelijks naartoe ging om drugs te kopen, zou u opmerkelijk genoeg niet weten hoe deze wijk heet. Dat deze kolonie "geen naam" heeft (CGVS 2, p. 4 en 14) is weinig overtuigend. Gevraagd naar welke groep van de bende 18

daar aanwezig was, stelt u "er is maar 1 bende 18". Specifiek gevraagd of het de Sureños of de Revolucionarios waren, antwoordt u "de Revolucionarios" (CGVS 2, p. 10-11). Het verbaast dat u niet spontaan schijnt te weten welke bende precies in A.(...)'s wijk aanwezig was, gelet op het feit dat u aanhaalt te vrezen omwille van uw drugshandeltje tussen wijken van tegengestelde bendes. Verder is het weinig aannemelijk dat bendeleden van de 18, steeds wanneer u met A.(...) de wijk binnenging, uw identiteitskaart controleerden – waarop stond dat u in MS-gebied woonde – maar dat dit geen probleem was omdat u daar met uw vriend was en u 15 jaar oud was (CGVS 2, p. 11). Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat het net jongeren zijn die vaak in het vizier van bendeleden komen.

Daarenboven zou A.(...) uit een familie komen die banden had met de bende 18 en door hen gerespecteerd werd, aangezien A.(...)'s grootvader "een soort pionier" voor de bende 18 in de wijk was en zijn moeder de bende te eten gaf, wat het nog minder waarschijnlijk maakt dat u als jongen uit MS-gebied zomaar probleemloos met A.(...) in 18-gebied kon vertoeven (CGVS 2, 11-13). In hetzelfde opzicht verbaast het trouwens dat A.(...), als telg uit een familie met sterke banden met de 18, naar een school in MS-gebied ging. U stelt dat A.(...) regelmatig door de MS gecontroleerd werd als hij naar uw woonwijk, waar ook jullie school gelegen was, kwam maar dat dit geen probleem gaf als hij vertelde dat hij naar u thuis kwam of gewoon naar school ging (CGVS 2, p. 6-7). Eveneens is het bizar dat uw dealer, bendelid van de 18 "El Fresca", er helemaal geen probleem van maakte dat u als inwoner van de bende MS drugs bij de 18 kocht (CGVS 2, p. 17-18). Gezien u de marihuana in grotere hoeveelheden aankocht (CGVS 2, p. 14) is het immers niet onaannemelijk dat El Fresca zou vermoeden dat u dit verder doorverkocht in uw eigen wijk.

Volgens uw verklaringen kon u ook steeds zonder problemen van A.(...)'s wijk terugkeren naar uw eigen wijk. De bendeleden zouden vanaf 19u gegroepeerd hebben gestaan en u moest dan uitleggen waar u vandaan kwam, waarop u zei dat u van het park Precipito kwam (CGVS 2, p. 12-13). Uw verklaringen over het probleemloos over en weer gaan tussen MS- en 18-gebied stemmen echter niet overeen met de beschikbare informatie. U stelt dat u in een wijk woonde waar de bende MS een sterke controle uitoefende. U kon de bendeleden immers elke dag zien staan op de hoeken van de steegjes, u moest hen begroeten als u hen passeerde, ze hingen rond bij uw school en controleerden u als u naar school ging om te zien of u niet van een rivaliserende bende was, ze vroegen renta aan de inwoners en men mocht na 21u niet meer op straat komen. U stelt voorts dat de bende MS erg alert was in de wijk omdat er soms mensen uit 18-gebied kwamen en ze er niet van hielden dat informatie van de MS aan de bende 18 doorgespeeld zou worden. Het park Precipito vormde trouwens een gecontesteerd terrein waar regelmatig confrontaties tussen de twee bendes plaatsvonden (CGVS 2, p. 3-7). Uit de beschikbare informatie blijkt dat de strijd tussen bendes om territoriale controle onzichtbare grenzen creëert die de facto de bewegingsvrijheid van de inwoners beperkt. Bendes monitoren intensief de beweging van inwoners tussen verschillende buurten. Reizen van het ene territorium naar het andere is daardoor niet zonder risico's, gaande van het betalen van renta tot fysieke agressie. Bovendien blijkt dat hoe zwaarder de invloed van een bende in een buurt, hoe moeilijker het voor de bewoners is om zich te verplaatsen. In deze context is het compleet onaannemelijk dat een jongere uit een zwaar gecontroleerd MS-gebied drugs zou smokkelen vanuit een 18-gebied.

Voorts is het opmerkelijk dat u nooit problemen zou gekregen hebben naar aanleiding van de verkoop van marihuana op uw school, waar verschillende bendeleden van de MS rondhingen (CGVS 1, p. 8). U stelt dat u enkel aan vertrouwde klasgenoten verkocht. Nochtans stelt u dat er wel schoolgenoten bij de MS zaten, zoals uw klasgenoot O.(...) (CGVS 2, p. 12 en 15). Dat u zelfs in de context van een MS-aanwezigheid in en rond de school geen angst had om in de problemen te komen (CGVS 2, p. 16) is op z'n minst bedenkelijk.

U verklaart in april 2019 gestopt te zijn met het dealen van drugs nadat u door bendeleden werd tegengehouden en schrik kreeg. U had geen problemen gekend met de autoriteiten en ook de MS was niet op de hoogte van het feit dat u marihuana had verkocht. Uw vriend B.(...) die destijds drugs van u kocht en die intussen bij de bende MS zit en met wie u nog steeds contact heeft, heeft nooit geweten dat u de drugs uit 18-gebied haalde (CGVS 1, p. 8 en CGVS 2, p. 7, 15-16 en 18-19). Op de vraag waarom u vreest dat de bende MS, in geval van terugkeer naar El Salvador, erachter zou komen dat u destijds drugs in 18-gebied kocht antwoordt u "ik weet het niet" en dat u enorm veel problemen zal kennen bij terugkeer stel dat ze het destijds al wisten (CGVS 2, p. 17). Met dergelijk vaag antwoord maakt u geheel niet aannemelijk dat de bende destijds op de hoogte was noch dat ze dit nu nog te weten zouden komen, zeker gelet op het feit dat u op school nooit enig probleem kende et bendeleden (CGVS 2, p. 7).

Tenslotte, als de verkoop van marihuana werkelijk de reden zou zijn waarvoor u vreest in geval van terugkeer naar uw land, kon het verwacht worden dat u hierover eerder gesproken zou hebben. Dat u het aanvankelijk niet vertelde omdat u uw familie niet wilde ontgoochelen is nog enigszins te begrijpen. Dat u het echter na de weigering van het verzoek van uw ouders nog niet vertelde omdat het volgens u "niet zo relevant" was kan moeilijk ingezien worden aangezien u het in uw eigen verzoek aanhaalt als een hoofdreden (CGVS 2, p. 9 en 17). Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er geen geloof

worden gehecht aan uw vrees bij terugkeer omwille van het feit dat u een tijdje drugs zou hebben verkocht op school.

Betreffende uw vrees om bij de bende ingelijfd te worden naar aanleiding van de noodtoestand alsook omdat u jong bent en dat uw moeder en broer problemen zouden krijgen als u dit zou weigeren (CGVS 1, p. 5-7 en CGVS 2, p. 16-17) dient opgemerkt dat dit niet concreet aannemelijk maakt. Gevraagd naar concrete aanwijzingen verwijst u slechts naar uw "perfecte" 18-jarige leeftijd en het feit dat er vier ex-klasgenoten van u zijn die intussen bij de bende zitten. U hebt met deze personen echter geen contact meer (CGVS 2, p. 17). Dat men u zou rekruteren bij terugkeer berust dan ook op een zuivere hypothese die u niet staft. In verband met de noodtoestand in El Salvador moet nog opgemerkt dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, hetgeen u hebt nagelaten te doen.

U stelt tenslotte dat u in geval van terugkeer naar El Salvador vreest dat de bende uw familie zal afpersen omdat jullie in Europa verbleven en ze zullen denken dat jullie veel geld hebben (CGVS 1, p. 5-6). Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. *Situation Sécuritaire* van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw relaas werd in verband met uw andere problemen reeds ongeloofwaardig bevonden. Dat uw familie bovendien in het verleden nooit door

bendeleden werd geviseerd om extra te betalen ook al had u een grootmoeder die in de VS woonde (CGVS 2, p. 17) is nog een verdere tegenindicatie van uw beweringen.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviseerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 "en volgenden" van de

Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er een beoordelingsfout voorligt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan zijn verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekers daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) aangaande verzoekers verklaring dat hij eenmaal alleen werd tegengehouden en gecontroleerd en in april 2019 een half uur werd vastgehouden door MS-bendeleden samen met vrienden toen hij terugkeerde van school waarbij ze hem vroegen om toe te treden tot de bende, dient te worden opgemerkt dat deze problemen reeds door verzoekers moeder werden aangehaald in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS, hetgeen werd bevestigd door de Raad en welke beoordeling aldus vaststaat;

(ii) wat betreft verzoekers bewering dat hij in maart en april 2019 drugs – die hij aankocht in de door de bende 18 gedomineerde wijk van zijn vriend A. – verkocht aan vrienden op school en hij vreest dat de bende MS hiervan op de hoogte zou raken bij zijn terugkeer dient opgemerkt dat (a) verzoekers verklaringen over zijn bezoeken aan A.’s wijk in 18-gebied niet kunnen overtuigen, (b) het tevens verbaast dat A. – als telg uit een familie met sterke banden met de 18, naar een school in MS-gebied ging en daarbij geen problemen kende, (c) eveneens bizar is dat verzoekers dealer – lid van de 18 – er helemaal geen probleem van maakte dat verzoeker als inwoner van de bende MS drugs bij de 18 kocht, gezien het immers niet onaannemelijk was dat zijn dealer hierbij zou vermoeden dat hij de drugs verder doorverkocht in zijn eigen wijk, gelet op de grotere hoeveelheden, (d) verzoekers verklaringen over probleemloos heen- en weer gaan tussen MS- en 18-gebied stemmen niet overeen met de beschikbare informatie, te meer daar het park Precipito gecontesteerd terrein uitmaakte waar regelmatig confrontaties plaatsvonden tussen de twee bendes, (e) het opmerkelijk is dat verzoeker nooit problemen zou hebben gekregen naar aanleiding van de verkoop van marihuana op zijn school, waar verschillende bendeleden van de MS rondhingen, (f) verzoeker met zijn vaag antwoord niet aannemelijk maakt dat de bende destijds op de hoogte was noch dat ze nu te weten zouden komen dat hij zijn drugs uit 18-gebied haalde, zeker gelet op het feit dat hij op school nooit enig probleem kende met bendeleden, (g) zo de verkoop van marihuana werkelijk de reden is geweest waarvoor hij vreest in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker hierover eerder zou hebben gesproken;

(iii) aangaande verzoekers vrees om bij de bende ingelijfd te worden naar aanleiding van de noodtoestand alsook omdat hij jong is en zijn moeder en broer problemen zouden krijgen mocht hij dit weigeren, kan erop worden gewezen dat verzoeker dit niet concreet aannemelijk maakt;

(iv) waar verzoeker stelt dat hij in geval van terugkeer naar El Salvador vreest dat de bende zijn familie zal afpersen omdat zij in Europa verbleven en bendeleden zullen denken dat zijn familie veel geld heeft, dient benadrukt dat de bewijslast in eerste instantie op verzoeker rust; uit informatie blijkt verder niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet; verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat er in zijn hoofd bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van zijn verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, vermits zijn relaas ongeloofwaardig werd bevonden en de vaststelling dat zijn familie in het verleden nooit door bendeleden werd gevisieerd om extra te betalen ook al had hij een grootmoeder die in de VS woonde een nog verdere tegenindicatie vormt voor zijn beweringen;

(v) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kan worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker verklaart dat hij eenmaal alleen werd tegengehouden en gecontroleerd en in april 2019 een half uur werd vastgehouden door MS-bendeleden samen met vrienden toen hij van school terugkeerde, waarbij ze vroegen om bij de bende toe te treden. Verder geeft verzoeker aan dat hij in maart en april 2019 marihuana verkocht aan klasgenoten, dewelke hij haalde bij een dealer – een kennis van zijn vriend A. – in een gebied onder controle van de bende 18. Verzoeker stelt in dit verband te vrezen dat de bende MS er, in geval van terugkeer, achter zou komen dat hij destijds drugs in 18-gebied kocht. Verder voert verzoeker aan te vrezen te worden gerekruteerd omdat hij jong is en omdat de politie nu veel bendeleden arresteert naar aanleiding van de noodtoestand in zijn land van herkomst, alsook dat de bendeleden hen zouden afpersen bij een terugkeer omdat ze denken dat zijn familie geld heeft.

2.3.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat het verzoek om internationale bescherming dat zijn moeder indiende op 14 juni 2019 op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet door de commissaris-generaal ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige ten aanzien van zijn moeder werd behandeld. In dit verzoek haalde verzoekers moeder volgende zaken aan: dat verzoeker een keer met vrienden werd aangesproken door de MS met de vraag om voor hen post te vatten terwijl ze werden gecontroleerd op banden met de bende 18; dat verzoeker een week later opnieuw werd benaderd met de vraag om post te vatten of dat hij anders niet meer op die plek mocht komen; dat enkele van verzoekers en zijn broers studiegenoten of buurtgenoten verdwenen; dat verzoekers oudere broer eens beroofd werd van zijn gsm en dat verzoekers broer onder stress lijdt; dat verzoekers vader *renta* moest betalen aan beide bendes en problemen had met zijn zakenpartner en ten slotte dat ze vreesden dat verzoeker en zijn broer zouden worden ingelijfd of zouden worden bedreigd omdat zij als welgesteld beschouwd zullen worden door hun verblijf in Europa.

Voor dit verzoek nam de commissaris-generaal op 2 juni 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 4 maart 2021 besloot de Raad in zijn arrest nr. 250 392 eveneens tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder. Ook in het kader van het beroep van verzoekers vader besloot de Raad in zijn arrest nr. 250 384 van 4 maart 2021 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de pogingen van de MS om verzoeker te rekruteren; er incoherenties waren in de verklaringen van zijn ouders omtrent de stress waaraan verzoekers oudere broer lijdt en dat hierover geen medische bewijzen werden voorgelegd alsook dat medische problemen geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag; dat hun laattijdige vertrek uit El Salvador niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade; dat verzoekers moeder geen persoonlijke vrees heeft in geval van terugkeer; dat het feit dat verzoekers oudere broer werd beroofd van zijn gsm een eenmalige gebeurtenis betrof die onvoldoende zwaarwichtig is; dat verzoekers vaders afpersingsproblemen en de bedreigingen naar aanleiding van een rechtszaak voor zijn gestolen gsm onvoldoende zwaarwichtig zijn. Verder maakten zij niet aannemelijk dat verzoeker en zijn broer louter omwille van hun verblijf in het buitenland gevisieerd

zouden worden. Bovendien noopte de veiligheidssituatie in het land van herkomst niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op 12 maart 2021 dienden verzoekers ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vader baseerde zich op de elementen die hij in het kader van zijn eerste verzoek uiteenzette en stelde te vrezen dat zijn zonen zouden worden gerekruteerd en vermoord in geval van terugkeer naar El Salvador. Op 5 juli 2021 werd dit tweede verzoek niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal wegens een gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking kwam. Verzoekers moeder deed op 15 april 2021 afstand van haar tweede verzoek om internationale bescherming, zodat dit eveneens niet-ontvankelijk werd bevonden door het CGVS.

In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar het feit dat hij werd aangesproken door bendeleden van MS om tot de bende toe te treden, feiten die zijn moeder reeds heeft aangehaald in het kader van haar eigen verzoek(en), dient erop gewezen dat het louter verwijzen naar elementen die in het verleden niet geloofwaardig werden bevonden (*supra*), niet volstaat om de vroegere geloofwaardigheidsbeoordeling om te buigen.

2.3.4.2.2. Zelfs zo geloof zou worden gehecht aan verzoekers verklaring als zou hij drugs hebben aangekocht bij een dealer in 18-gebied en dit in maart en april 2019 hebben verkocht op school, dient vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn verklaringen zelf aangeeft dat hij hierdoor geen problemen heeft gekend in El Salvador, noch met bendeleden, noch op school, noch met de autoriteiten, noch met zijn familie (administratief dossier, CGVS d.d. 23 december 2021 (hierna: CGVS I) p. 8; CGVS d.d. 28 juni 2022 (hierna: CGVS II), p. 7, 14-16). Dit feit op zich kan bijgevolg geen aanleiding geven tot een nood aan bescherming.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar El Salvador problemen zou krijgen met de bende MS. Immers, wanneer verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud wordt gevraagd waarom hij vreest dat de bende MS in geval van terugkeer naar El Salvador erachter zou komen dat hij destijds drugs in 18-gebied kocht, antwoordt hij: *"Ik weet het niet."* en voegt hij toe dat hij enorm veel problemen zal kennen bij terugkeer mochten zij het destijds al hebben geweten (administratief dossier, CGVS II, p. 17). Met dergelijk vaag en hypothetisch antwoord maakt verzoeker evenwel geenszins concreet aannemelijk dat de bende destijds op de hoogte was, noch dat ze dit nu nog te weten zouden komen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker op school nooit enig probleem kende met bendeleden, die daar nochtans in de buurt aanwezig waren (administratief dossier, CGVS II, p. 7, 15-16; CGVS I, p. 8) en hij verklaart dat zijn vriend B. – die destijds drugs van hem kocht, intussen bij de bende MS zit en met wie verzoeker nog steeds contact heeft – nooit heeft geweten dat hij de drugs uit 18-gebied haalde (administratief dossier, CGVS II, p. 18-19).

Verzoeker betoogt in dit verband in het verzoekschrift dat het niet onaannemelijk is dat hij problemen zou kennen mocht de MS op de hoogte raken van zijn handelingen. Hij meent voorts dat het feit dat hij geen problemen kende in El Salvador niet uitsluit dat hij in de toekomst geen problemen zou kennen, te meer daar hij vrij snel na het beëindigen van zijn *'business'* (april 2019) het land heeft verlaten (4 juni 2019). De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich met deze argumentatie in wezen beperkt tot het uiten van blote *post-factum* beweringen die geen steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze heeft uiteengezet tijdens zijn persoonlijke onderhoud, het tegenspreken en minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen.

2.3.4.2.3. Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

"Betreffende uw vrees om bij de bende ingelijfd te worden naar aanleiding van de noodtoestand alsook omdat u jong bent en dat uw moeder en broer problemen zouden krijgen als u dit zou weigeren (CGVS 1, p. 5-7 en CGVS 2, p. 16-17) dient opgemerkt dat dit niet concreet aannemelijk maakt. Gevraagd naar concrete aanwijzingen verwijst u slechts naar uw "perfecte" 18-jarige leeftijd en het feit dat er vier ex-klasgenoten van u zijn die intussen bij de bende zitten. U hebt met deze personen echter geen contact meer (CGVS 2, p. 17). Dat men u zou rekruteren bij terugkeer berust dan ook op een zuivere hypothese die u niet staft. In verband met de noodtoestand in El Salvador moet nog opgemerkt dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, hetgeen u hebt nagelaten te doen."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde motivering, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.4.2.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij eveneens gevaar loopt bij een terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zijn oudere broer C. G. R. met de bende MS-13 heeft gewerkt, dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 289 169 van 23 mei 2023 oordeelde dat geen geloof kon worden gehecht aan de verklaring van verzoekers broer dat hij als *postvatter* heeft moeten werken voor de bende MS-13 en bijgevolg evenmin aan de problemen die hieruit zouden voortvloeien:

“2.3.4.2.2. Voorts dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij als postvatter hebben moeten werken voor de bende MS-13.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding heeft gemaakt over het feit dat hij zou hebben moeten postvatten voor de bende MS-13 (administratief dossier, ‘vragenlijst’ DVZ, vraag 3). Hoewel verzoeker daar wel uitdrukkelijk aangeeft de bende MS-13 te vrezen, maakt hij enkel gewag van het feit dat de bende op de hoogte zou zijn van hun verblijf in Europa en bij een terugkeer naar hun land van herkomst zou vermoeden dat ze veel geld hebben en hen hierom kunnen vermoorden. Verder verwijst verzoeker naar problemen die zijn familie reeds kende in El Salvador, met name dat schoolvrienden zijn broer en hemzelf onder druk zetten om zich aan te sluiten bij de bende. Dat er een vriend van hem verdween in mei 2019 ten gevolge waarvan verzoeker en zijn broer niet langer naar school gingen en dat ook zijn vader (omwille van een conflict met zijn zakenpartner) en zijn broer (omdat de bendeleden erachter kwamen dat hij een skater was) problemen kenden met de bende.

Hoewel verzoeker bij aanvang van zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS nog aangeeft dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken alle redenen heeft kunnen vermelden waarom hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (administratief dossier, CGVS I, p. 3), verwijst hij meteen daarna naar nieuwe bewijsstukken, in het kader waarvan hij zijn problemen met de bendeleden M. en P. uiteenzet (ibid.). Geconfronteerd met dit gegeven, geeft verzoeker aan dat hij nu pas weet dat België niets te maken heeft met bendes uit Midden-Amerika en dat alles binnen de vier muren blijft (administratief dossier, CGVS I, p. 6). Ook in het verzoekschrift benadrukt hij dat hij zich niet veilig voelde uit vrees dat dit een weigeringsbeslissing zou uitlokken van het CGVS en gelet op zijn herkomst uit een land waar hij gearresteerd of vervolgd had kunnen worden omwille van zijn samenwerking, alsook waar de autoriteiten gekend zijn voor hun samenwerking en/of verwevenheid met bendes. Wanneer verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud opnieuw wordt gevraagd waarom hij zijn persoonlijke problemen met M. en P. onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken, geeft hij daarentegen in eerste instantie aan dat hem toen geen vragen werden gesteld om te weten welk “geval” het bij hem was en hoe zijn zaak in elkaar zat. Erop gewezen dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk werd gevraagd wat hij persoonlijk vreest bij terugkeer en dat verzoeker daar al persoonlijke zaken uiteenzette, zoals een verwijzing naar het feit dat klasgenoten van hem bendeleden waren, stelt verzoeker zijn verklaringen bij en merkt hij op dat hij zich toen nog niet veilig voelde om zulke zaken te vertellen (administratief dossier, CGVS II, p. 15). Nog daargelaten de inconsistente verklaringen van verzoeker in dit verband, wijst de Raad erop dat een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en vrees kan geen reden zijn om in het onthaalland onvolledige informatie omtrent het vluchtrelaas te debiteren.

In dit verband is het bovendien des te meer opvallend dat verzoeker zijn familie nog steeds niet op de hoogte zou hebben gesteld van zijn persoonlijke problemen. Dit zelfs niet na de weigeringsbeslissingen in hoofde van zijn ouders. Enkel zijn ex-vriendin, zijn vriend D. en zijn vriend An. – die zelf ook zou hebben moeten postvatten – zouden op de hoogte zijn (geweest) (administratief dossier, CGVS I, p. 4; CGVS II, p. 12). Het is echter niet geloofwaardig dat verzoekers familie hiervan geen enkele weet zou hebben, zo verzoeker daadwerkelijk in april 2019 als postvatter zou hebben opgetreden voor de bende nabij zijn huis. Zo dient er immers op gewezen dat verzoeker aangeeft dat hij zich op maandag, woensdag en vrijdag tussen 8 uur en 10 uur in de ochtend moest opstellen voor de bende MS-13 en dit dus tijdens de schooluren. Gevraagd of hij hierdoor geen problemen kende, verklaart hij: “Ja, ja, er waren collega’s en leerkrachten die me daar naar vroegen, waar ik me bevond. Ik zei dat ik me die dagen slecht voelde en zei dat ik ziek was.” (administratief dossier, CGVS II, p. 11). Even later voegt verzoeker hieraan toe dat de school soms belde om te vragen waar hij was, maar dat hij soms geluk had en zelf de telefoon opnam en hij er soms voor zorgde dat “er geen connectie was met de gsm” zodat zijn moeder, die huisvrouw was, geen telefoon zou krijgen (ibid.). Deze uitleg kan evenwel geenszins overtuigen en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker geeft vervolgens aan dat hij sinds mei niet meer naar school ging. Waar hij in dit verband in eerste instantie verklaart dat Paleta in deze periode werd gevangen genomen, hij bang was om naar buiten te gaan en hij niet meer wilde postvatten, voert hij later aan dat zijn moeder de beslissing nam dat verzoeker en zijn broer zouden stoppen met school in het licht van de problemen van verzoekers broer L. met Paleta (administratief dossier, CGVS II, p. 6). Dat verzoeker ook in dit licht niet aan zijn moeder zou hebben toevertrouwd dat hij zelf ook geconfronteerd werd met problemen met de bendeleden, is niet aannemelijk. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaart dat M., in de periode dat verzoeker niet langer naar school ging, hem thuis kwam opzoeken en stelde dat als verzoeker niet zou voortdoen met het postvatten, hij verzoekers moeder, broer en hemzelf zou vermoorden (administratief dossier, CGVS II, p. 9). De Raad acht het te dezen niet aannemelijk dat verzoeker zijn familie niet zou hebben ingelicht over de ernst van de dreigementen waarin het hele gezin gevisieerd werd door de bendeleden.

Ook over hoe deze activiteiten voor de bende zouden hebben plaatsgevonden, legt verzoeker enigszins inconsistente verklaringen af, hetgeen verder de geloofwaardigheid van zijn beweerde activiteiten voor de bende ondermijnt. Zo geeft hij enerzijds aan dat hij gedurende een bepaalde periode niet is gaan postvatten omdat An. ziek was en ze met twee moesten gaan (administratief dossier, CGVS II, p. 11), waar hij later tijdens ditzelfde persoonlijk onderhoud nochtans aangeeft dat An. in mei alleen postvatte tot hij begin 2020 zelfmoord pleegde (administratief dossier, CGVS II, p. 13).

De screenshots van WhatsApp-berichten met An., D. en M. (administratief dossier, map 'Documenten') zijn niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op voormelde vaststellingen. Dergelijke screenshots kunnen eenvoudig door het nodige knip- en plakwerk worden gefabriceerd, dan wel in scène zijn gezet, zodat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht. Dit klemmt eens te meer daar het gesprek met An. geen enkele datumaanduiding bevat en op basis van de screenshots niet kan worden opgemaakt wie de werkelijke ontvanger was van de berichten.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat bendeleden van MS-13 verzoeker zouden hebben onder druk gezet om zich als postvatter voor hen in de buurt van zijn huis op te stellen.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij als postvatter hebben moeten optreden voor de bende MS-13, kan evenmin geloof worden gehecht aan de bedreigingen die hieruit zouden zijn voortgevloeid."

Waar verzoeker, onder verwijzing naar de COI Focus "Salvador. Situation sécuritaire" van 4 juli 2022, UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador" van maart 2016 en een rapport van T. Boerman van september 2021, aanvoert dat hij een risicoprofiel bezit omwille van het feit dat zijn broer zijn samenwerking met de bende heeft stopgezet, dient erop gewezen dat deze verwijzing naar een risicoprofiel niet dienstig kan worden aangevoerd. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de activiteiten van verzoekers broer voor de MS (en bijgevolg evenmin aan het stopzetten van deze activiteiten), kan hieruit immers allerminst een risicoprofiel in hoofde van verzoeker worden afgeleid.

2.3.4.2.5. Verder merkt de commissaris-generaal nog pertinent op als volgt:

"U stelt tenslotte dat u in geval van terugkeer naar El Salvador vreest dat de bende uw familie zal afpersen omdat jullie in Europa verbleven en ze zullen denken dat jullie veel geld hebben (CGVS 1, p. 5-6). Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/>

files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw relaas werd in verband met uw andere problemen reeds ongeloofwaardig bevonden. Dat uw familie bovendien in het verleden nooit door bendeleden werd gevisieerd om extra te betalen ook al had u een grootmoeder die in de VS woonde (CGVS 2, p. 17) is nog een verdere tegenindicatie van uw beweringen.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling."

Verzoeker brengt geen concreet verweer bij om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.4.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog betoogt dat er geen intern vestigingsalternatief mogelijk is binnen El Salvador en opmerkt dat de Salvadoraanse autoriteiten geen effectieve bescherming kunnen bieden in geval van represailles door een bende, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden persoonlijke problemen met bendeleden, noch aan de beweerdde problemen die zijn oudere broer zou hebben gekend en waarbij verzoeker eveneens gevisieerd zou zijn geweest, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde vestigings- en beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis

waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hij de door hem aangehaalde problemen met bendeleden in El Salvador niet concreet aannemelijk maakt en dat zijn verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022, p. 15-23; COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en

de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

In het kader van de noodtoestand, waarnaar verzoeker verwijst, hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. De Raad volgt het standpunt van de commissaris-generaal dat ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador er evenwel geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in het geval van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET